

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 660/2020-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. decembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť JUDr. Juraja Gavalčina, Platanová 5, Košice, správcu úpadcu Detes Trade, a. s., Zimná 97, Spišská Nová Ves, IČO 31 710 671, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 K 100/2000 z 18. októbra 2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 5/2019 z 30. júla 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť JUDr. Juraja Gavalčina, správcu úpadcu Detes Trade, a. s.,
o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. októbra 2020 doručená ústavná sťažnosť JUDr. Juraja Gavalčína, Platanová 5, Košice, správcu úpadcu Detes Trade, a. s., Zimná 97, Spišská Nová Ves, IČO 31 710 671 (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 K 100/2000 z 18. októbra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obo 5/2019 z 30. júla 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva:

«Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 2Obo/5/2019 zo dňa 30. júla 2020, doručeným sťažovateľovi elektronickou formou do jeho elektronickej schránky dňa 24.08.2020 odvolací súd potvrdil uznesenie Krajského súdu v Košiciach, č. k.: 5K/100/2000- 632 zo dňa 29.10.2018.

Uznesením Krajského súdu Košice, č. k.: 5K/100/2000-632 (ďalej len „rozvrhové uznesenie“), zverejneným v Obchodnom vestníku č. 209/2018 s dátumom vydania 29.10.2018 Krajský súd v Košiciach ako konkurzný súd rozhodol o rozvrhu výťažku, získaného speňažením konkurznej podstaty úpadcu: Detes Trade, Zimná 97, 052 01 Spišská Nová Ves, IČO: 31 710671.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ ako odvolateľ v zákonnej lehote odvolanie elektronickou formou 21.11.2018 na odvolací súd, teda Najvyšší súd Slovenskej republiky.

K vyjadreniu bývalej správkyne Ing. Alexandry Chapčákovej došlo, a to podaním zo dňa 19.12.2018. O tejto skutočnosti dovolateľ v rozpore s §374 ods. 1 C.s.p, nebol súdom prvej inštancie nijako upovedomený, nebolo mu súdom prvej inštancie doručené a nebolo mu umožnené sa k nemu vyjadriť. Takto mu bolo znemožnené uplatniť ďalšie procesné prostriedky a argumentáciu na podporu svojich tvrdení, uvedených v odvolaní a vyvrátenie argumentácie Ing. Alexandry Chapčákovej.

Vyjadrenie bývalej správkyne konkurznej podstaty Ing. Alexandry Chapčákovej k odvolaniu sťažovateľa zo dňa 19.12.2018 sa zakladá na nepravdivých tvrdeniach. Bývalá konkurzná správkyňa nikdy neodovzdala sťažovateľovi konkurzný správcovský spis, nikdy mu neodovzdala účtovnú agendu, na základe ktorej by bolo možné hodnoverne vykonať účtovnú závierku konkurzným správcom (účtovné knihy).»

3. V ústavnej sťažnosti sa ďalej uvádza, že «bývalá správkyňa Ing. Alexandra Chapčáková nevydala sťažovateľovi nikdy žiadne finančné prostriedky, získané zo speňaženia majetku úpadcu a ani prípadne získané inou činnosťou správcu. Sťažovateľ vo svojej schválenej konečnej správe uvádza sumu 222.469,22 Eur získanú bývalou správkyňou konkurznej podstaty speňažením majetku úpadcu, pričom vychádzal výlučne z údajov, získaných z konkurzného súdneho spisu. Sťažovateľ (ako aj veritelia v tomto konkurznom konaní) sa môžu právom pýtať, akým spôsobom Ing. Alexandra Chapčáková s týmito finančnými prostriedkami naložila.

Zo sumy, získanej speňažením bývalou správkyňou nikdy nedošlo voči sťažovateľovi ako riadnemu správcovi k vyúčtovaniu nákladov konkurzného konania počas jej pôsobenia vo funkcii (tzv. „pohládávok proti podstate“). Ing. Alexandra Chapčáková teda účtovne nielenže „minula“ všetky finančné prostriedky, získané za svojho pôsobenia vo funkcii správkyne, ale zo speňažením získaných finančných prostriedkov neuhradila ani záväzky úpadcu voči štátu, vzniknuté počas jej pôsobenia vo funkcii správkyne, teda počas jej pôsobenia vznikol ďalší dlh úpadcu voči štátu.

Ako bolo teda naložené s finančnými prostriedkami, získanými speňažením počas pôsobenia bývalej správkyne nevedno.»

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zdôrazňuje, že „§ 9 vyhlášky č. 493/1991 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona o konkurze a vyrovnaní nemôže byť vykladaný príliš formalisticky ako to podľa názoru sťažovateľa učinil najvyšší súd, pretože relevantnou okolnosťou pre určenie podielu odmeny jednotlivých správcom musí byť logicky aj výška speňazenia majetku tým-ktorým správcom, kvalita výkonu činnosti správcu, t. j. či postupoval s odbornou starostlivosťou a pod. V danom prípade správkyňa Ing. Chapčáková neodovzdala sťažovateľovi speňazenú čiastku vyše 220.000 eur, čo považuje sťažovateľ za závažnú skutočnosť, na ktorú by sa malo prihliadať v rámci určenia podielu odmeny. Navyše aj z formálneho hľadiska, ak si vezmeme do úvahy rozsah a dĺžku činnosti výkonu správcu v predmetnom konkurze, tak sťažovateľ vykonal zjavne väčší podiel ako to vyhodnotili konajúce súdy.

Sťažovateľ tvrdí, že súd prvej inštancie sa mal predovšetkým seriózne zaoberať otázkou, akým spôsobom a či vôbec býval správkyňa dokladovala svoje výdavky a prečo sú príjmy a výdavky bývalej správkyne uvedené v konečnej správe v rovnakej výške a vyžiadať si k tejto skutočnosti od bývalej správkyne stanovisko, podopreté o príslušné relevantné dôkazy.“.

5. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu „v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 5K/100/2000 z 18. októbra 2018“ sú podľa sťažovateľa arbitrárne a zjavne neodôvodnené, keďže sa v nich krajský súd a najvyšší súd dostatočne nevysporiadali s argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa otázky určenia podielu odmeny pôvodného a nového správcu v konkurznom konaní.

6. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu „uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 5/2019 z 30. júla 2020 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 5K/100/2000 z 18. októbra 2018“, uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 5/2019 z 30. júla 2020 zruší a vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zároveň navrhol, aby «ústavný súd odložil vykonateľnosť uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 5/2019 z 30. júla 2020 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 5 K 100/2000-632 z 18. októbra 2018, pretože „právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia hrozí závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom. Prípadná realizácia výkonu rozhodnutia môže podľa názoru sťažovateľa predstavovať právnymi prostriedkami ťažko zvrátiteľnú ujmu predstavujúcu značný zásah do jeho majetkových práv.“.».

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

11. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

14. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

17. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.

18. Podľa § 206 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov konkurzy a vyrovnania vyhlásené alebo povolené pred účinnosťou tohto zákona, ako aj právne vzťahy s nimi súvisiace sa spravujú podľa doterajších právnych predpisov.

19. Podľa § 30 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov po právoplatnosti uznesenia o schválení konečnej správy a vyúčtovaní odmeny a výdavkov vydá súd rozvrhové uznesenie.

20. Podľa § 9 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 493/1991 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona o konkurze a vyrovnaní, v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 493/1991 Zb.“) ak v konkurznom alebo vyrovnacom konaní bolo činných niekoľko správcov, patrí každému z nich podiel konkurznej odmeny zodpovedajúci rozsahu a dĺžke doby jeho činnosti.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

21. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že napadnuté „uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 5/2019 z 30. júla 2020 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 5 K 100/2000-632 z 18. októbra 2018“ je arbitrárne a svojvoľné, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jeho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového

protokolu. Podľa sťažovateľa krajský súd a najvyšší súd nereagovali na všetky jeho podstatné námietky týkajúce sa otázky určenia podielu odmeny pôvodného a nového správcu v konkurznom konaní. Sťažovateľ poukazuje aj na to, že mu nebolo doručené vyjadrenie bývalej správkyne Ing. Alexandry Chapčákovej z 19. decembra 2018.

III.1 K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu

22. Ústavný súd považoval za potrebné najskôr ustáliť predmet konania vymedzený sťažovateľom. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak. Sťažovateľ v úvodnej časti ústavnej sťažnosti označil za porušovateľa svojich práv iba najvyšší súd. Avšak z obsahu petitu ústavnej sťažnosti, teda tej časti návrhu, v ktorej navrhovateľ vymedzuje, aké konečné rozhodnutie požaduje od ústavného súdu, vyplýva, že sťažovateľ navrhuje vysloviť porušenie svojich práv aj napadnutým uznesením krajského súdu. Aj keď sťažovateľ nesprávne označil, že k porušeniu jeho práv došlo napadnutým uznesením najvyššieho súdu „*v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 5 K 100/2000-632 z 18. októbra 2018*“, pričom správne mal uviesť každé z rozhodnutí všeobecných súdov samostatne, tento rozpor a formálny nedostatok medzi úvodnou časťou jeho ústavnej sťažnosti a znením petitu (návrhu na rozhodnutie) ústavný súd vyriešil v prospech sťažovateľa a ustálil predmet konania tak, ako to je uvedené v záhlaví uznesenia.

23. V čl. 127 ods. 1 ústavy zakotvený princíp subsidiarity („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťou iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy,

prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06).

24. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

25. Sťažovateľ sa ochrany práv, porušenie ktorých namieta, domáhal využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, ktorým je najvyšší súd, tak, že proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal v bode 1 písm. a) výrokovej časti (odmena a výdavky správcov konkurznej podstaty) odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. e), f) Civilného sporového poriadku. O odvolaní rozhodol najvyšší súd, ktorý napadnuté uznesenie krajského súdu na základe odvolania sťažovateľa preskúmal a výsledkom jeho preskúmania bolo rozhodnutie, ktorým napadnuté uznesenie krajského súdu potvrdil.

26. S poukazom na už uvedené (body 23 – 25 tohto odôvodnenia) ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde (§ 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

III.2 K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením najvyššieho súdu

27. Ústavný súd konštatuje, že jeho úlohou v tomto konaní bolo posúdiť, či najvyšší súd napadnutým uznesením ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom rozhodol o odvolaní sťažovateľa podanom proti napadnutému uzneseniu krajského súdu.

28. V relevantných častiach ústavnou sťažnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu tento predovšetkým uviedol:

«11. Z obsahu odvolania správcu konkurznej podstaty vyplýva, že prevažná časť odvolacích námietok smeruje proti spôsobu, akým konkurzný súd rozdelil odmenu správcov konkurznej podstaty vykonávajúcim túto funkciu v priebehu predmetného konkurzného konania, teda napadnutým uznesením je rozvrhové uznesenie výlučne v časti odmeny a výdavkov správcov, ktoré bolo vydané s poukazom na § 30 a 31 ZKV a príslušné ustanovenia vyhlášky č. 493/1991 Zb. (najmä § 7 ods. 1 a § 9). Odvolací súd poukazuje v prvom rade na to, že nevyhnutným predpokladom pre vydanie rozvrhového uznesenia je, že súd právoplatne schválil konečnú správu o speňažení majetku z konkurznej podstaty a o vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcov konkurznej podstaty (ďalej len „konečná správa“). Otázka správnosti vyúčtovania odmeny správcov a ich výdavkov by mala byť teda právoplatne vyriešená ešte pred vydaním rozvrhového uznesenia, čo platí aj pre ustálenie výšky sumy určenej na rozdelenie. Voči súdom schválenej konečnej správe má bývalý správca právo podať odvolanie v časti, ktorá upravuje jeho práva, t. j. v časti odmeny a výdavkov správcov. Uznesením zo dňa 30.04.2018, č. k. 5K/100/2000-620, právoplatným dňa 21.06.2018 súd prvej inštancie schválil konečnú správu o speňažení majetku z podstaty a vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcov konkurznej podstaty v znení, v akom bola predložená odvolateľom, pričom proti tomuto uzneseniu nebol podaný žiadny opravný prostriedok.

12. V uznesení, ktorým súd schválil konečnú správu je stanovená suma, ktorá je určená jednak na rozdelenie veriteľom, ako aj na vyplatenie odmeny a výdavkov správcov konkurznej podstaty. V danom prípade však bola stanovená výška odmeny správcu v súlade s návrhom konečnej správy predloženej samostatným správcov konkurznej podstaty JUDr. Gavalčinom bez toho, aby suma určená na tento účel bola rozdelená medzi oboch správcov činných v priebehu konkurzu. V napadnutom rozvrhovom uznesení však už súd prvej inštancie podrobne v súlade s § 9 vyhlášky č. 493/1991 Zb. odôvodnil postup pri rozdelení sumy, určenej v uznesení o schválení konečnej správy ako odmeny správcu, a to s poukazom na dĺžku činnosti predchádzajúcej správkyne ako aj súčasného správcu, ako aj s poukazom na rozsah vykonaných prác a speňaženého majetku. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že priznanie odmeny správcovi (ani prechádzajúcemu) nie je podmienené

žiadnym osobitným úkonom zo strany správcu, t. j. správca si nárok na svoj u časť odmeny nie je povinný osobitne uplatniť.

13. V súlade s uvedeným, námietka odvolateľa týkajúca sa rozsahu priznanej odmeny správcom konkurznej podstaty nie je podľa názoru odvolacieho súd v danom štádiu konkurzného konania, t. j. v štádiu vydania rozvrhového uznesenia, relevantná, nakoľko túto otázku bolo potrebné vyriešiť v priebehu samotného konkurzu, najneskôr pri schvaľovaní konečnej správy, k čomu však nedošlo. K námietke odvolateľa, že predchádzajúcej správkyňi neprináleží žiadna odmena, pretože na uspokojenie veriteľov neboli použité žiadne finančné prostriedky, získané speňažením za dobu jej pôsobenia vo funkcii, pričom správkyňa novému správcovi žiadne finančné prostriedky ani nevydala, odvolací súd uvádza, že jednou zo základných povinností správcu konkurznej podstaty je speňažiť majetok podliehajúci konkurzu a za speňaženie jednotlivých vecí a iných majetkových hodnôt, a teda zabezpečenie finančných prostriedkov potrebných na uspokojenie veriteľov, priznáva zákon správcovi odmenu. Z obsahu spisu a aj z tvrdení samotného odvolateľa je zrejmé, že bývalá správkyňa počas doby svojho pôsobenia vo funkcii správkyne okrem iného aj speňažila majetok v celkovej hodnote 222.469,52 Eur. Tvrdenie odvolateľa, že z tejto sumy do konkurznej podstaty nič neodovzdala, je jeho jednostranným tvrdením a ako už bolo uvedené vyššie, v štádiu rozvrhového uznesenia, na základe právoplatne schválenej konečnej správy, je bezpredmetné skúmať, či bývalá správkyňa odovzdala novému správcovi všetky potrebné doklady potrebné pre ďalšie vedenie konkurzu (kde ide už o vzťah medzi bývalým a terajším správcom) a kde uložila peniaze získané speňažením majetku. Rozhodujúce je, čo mal aj súd prvej inštancie preukázané a čo potvrdil aj odvolateľ, že majetok vo vyššie uvedenej výške reálne speňažila. Navyiac, pre určenie odmeny správcovi nie je rozhodujúcim kritériom len výška speňaženého majetku, ale aj ďalšia činnosť správcu v priebehu konkurzu, čo konkurzný súd zohľadnil tak u bývalej správkyne ako aj v prípade JUDr. Juraja Gavalčina.

14. Čo sa týka ďalších námietok odvolateľa, odvolaciemu súdu nie je zrejmé, aké dôkazy mal súd prvej inštancie vykonať na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe akých vykonaných dôkazov mal súd dospieť k nesprávnym skutkovým zisteniam. Pokiaľ ide o tvrdenie odvolateľa, že bývalá správkyňa svoju činnosť reálne ukončila 31.10.2006, toto nemožno považovať za správne, nakoľko proti uzneseniu o zbavení funkcie zo dňa

31.10.2009, č. k. 5K/100/2000-199 sa správkyňa odvolala, na základe čoho bola zbavená funkcie až uznesením zo dňa 11.09.2007, č. k. 5K/100/2000-224, ktorý deň je potrebné považovať za deň ukončenia jej pôsobenia vo funkcii správkyne konkurznej podstaty, Napokon, čo sa týka tvrdenia odvolateľa, že konkurzný súd postupoval podľa archaického § 9 vyhlášky č. 493/1991 Zb., odvolací súd uvádza, že konkurzný súd postupoval podľa ustanovení relevantných pre dané konkurzné konanie, ktoré sa riadilo ustanoveniami ZKV a vyhlášky č. 493/1991 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona o konkurze a vyrovnaní v platnom znení.»

29. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

30. Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými či právnymi omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (m. m. I. ÚS 17/01).

31. Ústavný súd už judikoval, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie o danom opravnom prostriedku, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa v rámci konania o opravnom prostriedku (o sťažnosti proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom) preskúmavalo (napr. IV. ÚS 350/2014, IV. ÚS 4/2013, IV. ÚS 124/2011, II. ÚS 127/07). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia totiž neznamená, že všeobecný súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

32. Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhovaniu ústavnej sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namiatané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhovaniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namiataným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v danom prípade predovšetkým základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. IV. ÚS 104/2012, I. ÚS 9/2013, IV. ÚS 629/2012, II. ÚS 372/2012, II. ÚS 373/2012).

33. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04)

34. V kontexte požiadaviek riadneho odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd zdôrazňuje, že ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku, rozhodnutie ESLP práva z 9. 12. 1994, § 29; Hiro Balani proti Španielsku, rozhodnutie z 9. 12. 1994; Georgiadis proti Grécku, rozhodnutie z 29. 5. 1997; Higgins proti Francúzsku, rozhodnutie z 19. 2. 1998).

35. Vzhľadom na to, že sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd, vychádzajúc zo svojej ustálenej judikatúry, podčiarkuje, že na základné právo na súdnu ochranu zásadne nazerá ako na právo „výsledkové“, to znamená, že posudzuje, či požiadavkám vyplývajúcim z obsahu tohto základného práva zodpovedá súdny proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

36. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k týmto označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

37. Prvoradou úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

IV.

Záverý ústavného súdu

38. Vychádzajúc predovšetkým z už uvedeného posúdenia veci (čl. III tohto odôvodnenia), ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa otázky určenia podielu odmeny pôvodného a nového správcu v konkurznom konaní, keďže v súlade s § 9 vyhlášky č. 493/1991 Zb. pritom zohľadnil rozsah a dĺžku doby činnosti každého zo správcov. Právny názor vyslovený najvyšším súdom v uznesení sp. zn. 2 Obo 5/2019 z 30. júla 2020 má aj podľa ústavného súdu racionálny základ a je preto legitímny a z ústavného hľadiska akceptovateľný.

39. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že mu predchádzajúca správkyňa nevydala žiadne finančné prostriedky, ktoré boli získané speňažením konkurznej podstaty za dobu jej pôsobenia vo funkcii, neodovzdala všetky doklady, ktoré mali ozrejmiť, prečo minula sumu získanú speňažením konkurznej podstaty počas jej pôsobenia, a že nevyúčtovala novému správcovi náklady konkurzného konania počas doby jej pôsobenia vo funkcii, ústavný súd konštatuje, že tieto námietky mal sťažovateľ uplatniť nie v štádiu vydania rozvrhového uznesenia, ale ešte v rámci rozhodovania konkurzného súdu o schválení konečnej správy a vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcov konkurznej podstaty. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že uznesením krajského súdu č. k. 5 K 100/2000-620 z 30. apríla 2018, právoplatným 21. júna 2018, súd prvej inštancie schválil konečnú správu o speňažení majetku z podstaty a vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcov konkurznej podstaty v znení, v akom bola predložená samotným sťažovateľom. Sťažovateľ sám v konečnej správe (ktorú schválil konkurzný súd) tvrdí, že výdavky predchádzajúcej

správkyne vo výške 222 469,52 € sú „*nezdokladované*“. Napriek tomu túto konečnú správu sťažovateľ (správca) konkurznému súdu predložil a tento ju aj schválil. Konkurzný súd nevyrušila pri schvaľovaní konečnej správy najmä taká závažná skutočnosť, že suma výťažku zo speňaženia majetku bývalou správkyňou (222 469,52 €) je v identickej výške s nákladmi predchádzajúcej správkyne. Údaje zo schválenej konečnej správy tak konkurzný súd už len „preniesol“ do rozvrhového uznesenia.

40. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že mu nebolo doručené vyjadrenie bývalej správkyne Ing. Alexandry Chapčákovej z 19. decembra 2018, ústavný súd konštatuje, že nazerá na základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako na právo výsledkové a zohľadňuje pritom, či napadnuté konanie ako celok bolo spravodlivé. Ústavný súd v kontexte veci sťažovateľa konštatuje, že ani nedoloženie predmetného vyjadrenia sťažovateľovi neovplyvnilo napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu vzhľadom na to, že podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí vykonal taký výklad platných právnych predpisov, ktorý nie je svojvoľný a nepopiera zmysel interpretovaných a použitých právnych noriem. Najvyšší súd okrem iného vysvetlil postup pri rozdelení sumy určenej v uznesení o schválení konečnej správy ako odmeny správcu a uviedol, že rozhodným kritériom pre určenie odmeny správcu je nielen výška speňaženého majetku, ale aj ďalšia činnosť správcu v priebehu konkurzu.

40.1 Ústavný súd považuje vo vzťahu k námietke o nedoručení vyjadrenia k odvolaniu sťažovateľovi za podstatné, že najvyšší súd podotkol, že nevyhnutným predpokladom pre vydanie návrhového uznesenia je, že súd schválil konečnú správu o speňažení majetku z konkurznej podstaty a o vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcov konkurznej podstaty. Otázka správnosti vyúčtovania odmeny správcov a ich výdavkov mala byť teda právoplatne vyriešená ešte pred vydaním rozvrhového uznesenia (proti ktorému odvolanie a aj ústavná sťažnosť sťažovateľa smerujú) proti súdom schválenej konečnej správe o speňažení majetku z podstaty, ktorú súd prvej inštancie schválil, v znení, „*v akom bola predložená odvolateľom (teda sťažovateľom, pozn.), pričom proti tomuto uzneseniu nebol podaný žiadny opravný prostriedok.*“ (bod 11 odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu). Sťažovateľ sa teda mohol odvolať (najmä) proti uzneseniu krajského súdu, ktorým

schválil konečnú správu o speňažení majetku z podstaty, a nie až proti uzneseniu, ktorým súd rozhodol o rozvrhu výťažku, čo sťažovateľ neurobil.

40.2 Pokiaľ ústavný súd vo viacerých prípadoch (ako uvádza aj samotný sťažovateľ) dospel k záveru, že nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasťou práva na spravodlivý proces (*mutatis mutandis* I. ÚS 2/05, I. ÚS 100/04, I. ÚS 335/06) a možno ho kvalifikovať ako odňatie možnosti konať pred súdom (I. ÚS 156/07), neznamená to, že uvedené rozhodnutia sú konštantnou judikatúrou ústavného súdu, pretože ústavný súd tiež pripustil, že v niektorej veci môže byť absencia stanoviska k vyjadreniu k opravnému prostriedku druhého účastníka konania právne irelevantná. O taký prípad ide vtedy, keď súd rozhodujúci o opravnom prostriedku nezaložil svoje rozhodnutie na vyjadrení k opravnému prostriedku, ak vyjadrenie k opravnému prostriedku nemalo zásadný vplyv na rozhodnutie o opravnom prostriedku. Uvedené závery v zásade akceptoval vo svojich rozhodnutiach (m. m. Puškárová proti Slovensku zo 7. 5. 2019, sťažnosť č. 19356/14, m. m. Nerušil proti Slovensku zo 7. 5. 2019, sťažnosť č. 37016/15 a naposledy vo veci Sarkocy proti Slovensku z 22. 9. 2020, sťažnosť č. 36446/17) aj ESLP .

40.3 Ústavný súd v uznesení sp. zn. III. ÚS 34/2017 z 24. januára 2017 zvolil materiálny prístup pri posudzovaní otázok doručovania procesných podaní (sťažovateľovi nebolo doručené vyjadrenie protistrany k jeho odvolaniu ani vyjadrenie protistrany k jeho dovolaniu), keď ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol a okrem iného uviedol (bod 40 odôvodnenia), že „Ak totiž nedoručenie takéhoto vyjadrenia nemôže mať žiaden vplyv na výsledok konania, nemôže predstavovať ani porušenie práva na spravodlivé súdne konanie. Je preto na uvážení súdu, či bude vyjadrenie z hľadiska jeho obsahu považovať za podstatné a doručí ho druhej strane, alebo nie. Opačný prístup predstavuje prílišný formalizmus, ktorý v materiálnom právnom štáte nemá miesto.“. Podľa názoru ústavného súdu zároveň vyjadrenia v danej veci (v odvolaní a dovolaní) neobsahovali „žiadne nové skutkové alebo právne argumenty, neotvárali priestor pre ďalšiu diskusiu“ a tak je to aj v tejto konkrétnej veci sťažovateľa, keďže „priestor na diskusiu“ bol pre neho otvorený a aj mohol mať vplyv na výsledok konania pred všeobecnými súdmi pri schválení konečnej

správy o speňažení majetku z podstaty iným rozhodnutím krajského súdu, a nie „až“ pri rozhodnutí o rozvrhu výťazku.

40.4 Ešte predtým v konaní sp. zn. III. ÚS 408/2016 z 18. októbra 2016 podala sudkyňa Jana Baricová k nálezu odlišné stanovisko, kde tiež argumentovala (bod 5), že „pri posudzovaní porušenia princípu kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní, ku ktorému dochádza nedoručením vyjadrenia účastníka konania (strany sporu) protistrane, je potrebné zohľadniť obsahový význam neoboznámeného vyjadrenia (napr. rozsudok ESĽP z 18. 10. 2007 vo veci Asnar proti Francúzskej republike, sťažnosť č. 12316/04; rozsudok ESĽP z 3. 7. 2008 vo veci Vokoun proti Českej republike, sťažnosť č. 20728/05). Ak neoznámenie písomných vyjadrení alebo dokumentov v konaní a nemožnosť sťažovateľa sa k nim vyjadriť nemá žiaden vplyv na výsledok konania, pretože prijatý právny prístup neumožňuje ďalšiu diskusiu, nedoručenie vyjadrenia protistrany sťažovateľovi a s tým spojená nemožnosť sťažovateľa sa k nemu vyjadriť nemôže predstavovať porušenie práva na spravodlivé súdne konanie (rozsudok ESĽP z 15. 6. 2004 vo veci Stepinska proti Francúzskej republike, č. sťažnosti 1814/02, bod 18; rozsudok ESĽP z 21. 3. 2006 vo veci Sale proti Francúzskej republike, sťažnosť č. 39765/04, body 18 a 19; rozsudok ESĽP z 15. 2. 2007 vo veci Verdú Verdú proti Španielskemu kráľovstvu, sťažnosť č. 43432/02, body 26 až 28). Aplikácia princípu rovnosti zbraní v postupe konajúceho súdu má zaručiť rozumný stav rovnováhy, v ktorom protistrana môže reagovať na relevantné argumenty druhého účastníka konania (III. ÚS 402/2008). Z toho vyplýva, že je na uvážení konajúceho súdu, či bude predstreté argumenty považovať za podstatné a ako také ich predloží na konfrontáciu druhej strane. Konajúci súd popri rovnosti účastníkov konania (strán sporu) musí totiž zaručiť aj plynulosť a rýchlosť konania, čo predpokladá selekciu len podstatných argumentov, ktoré bude súd predkladať na vyjadrenie protistrane. Iný pohľad na realizáciu práva účastníka konania (strany sporu) oboznámiť sa s vyjadrením procesnej protistrany by mohol v praxi znamenať neustály (neprestajne sa opakujúci a nikdy nekončiaci) proces vyjadrovania sa jedného účastníka konania k vyjadreniu druhého účastníka konania. Takýto pohľad by mohol mať až znaky prílišného právneho formalizmu odporujúceho materiálnemu chápaniu princípu právneho štátu (pozri tiež uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 238/2014 z 13. augusta 2015).“.

40.5 Následne EŠLP v už spomínanej veci Sarkocy proti Slovensku (sťažnosť č. 36446/17 z 22. 9. 2020) „modifikoval“, resp. spresnil svoju predchádzajúcu judikatúru vo veci Trančíková proti Slovensku (tiež Hudáková a spol. proti Slovensku), keď dospel k záveru, že k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru nedošlo s tým, že v okolnostiach danej veci sťažovateľ nebol postupom všeobecných súdov významným spôsobom znevýhodnený [čl. 35 ods. 3 písm. b) dohovoru] a jeho prípad bol dôsledne posúdený na vnútroštátnej úrovni vrátane ústavnoprávneho prieskumu (pozri tiež už uvedené uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 34/2017 v bode 40.3 tohto odôvodnenia).

41. Najvyšší súd tak podľa záveru ústavného súdu dostatočne ozrejmil myšlienkové pochody, ktoré ho viedli k potvrdeniu sťažovateľom napadnutého uznesenia krajského súdu (rozvrhové uznesenie napadnuté odvolaním), v ktorom krajský súd určil podiel odmeny pôvodného a nového správcu v konkurznom konaní, a teda napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnené či arbitrárne, a preto neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby ústavný súd svojím rozhodnutím do napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu zasiahol, pretože jeho odôvodnenie nesignalizuje takú príčinnú súvislosť s namietaným porušením základného práva sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne zakladala dôvod na vyslovenie ich porušenia.

42. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

43. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie). Z uvedeného dôvodu neprichádzalo do úvahy ani rozhodnutie o sťažovateľom navrhovanom odklade

vykonateľnosti napadnutých uznesení všeobecných súdov, ktoré boli predmetom tohto ústavného prieskumu.

44. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu